

[Маґдалена Юревич:] Добрий день. Вітаю вас.

[Беата Ордаковська-Шумська]:
Беата Ордаковська-Шумська

[Маґдалена]: Маґдалена Юревич

Ми працюємо у Школі
польсько-американської освіти Фонду Свободи та

Варшавського університету,
де займаємось післядипломним навчанням

з підготовки майбутніх вчителів
до роботи.

Але ми також працюємо в
школі з вчителями, які

вже викладають у своїх
класах, у своїх школах.

Сьогодні ми запрошуємо вас
на зустріч присвячену співпраці

з батьками у плануванні
підтримки наших учнів.

[Приємна музика]

[Беата]: Молодь обирає
професію вчительки, вчителя

через можливість працювати
з дітьми, адже саме це

є областю їх зацікавленості і не завжди думають
або пам'ятають про те,

що співпраця з батьками буде
супроводжувати їх щодня.

Адже є дуже багато причин,
чому ми звертаємось до батьків

як у типових, так і в
деяких особливих ситуаціях.

Тому варто пам'ятати про те, щоб

почати цю співпрацю зі встановлення
правил комунікації.

По-перше, в якій формі ми
можемо зв'язатися з батьками.

У письмовій формі чи,
можливо, по телефону?

По-друге, в який час?

По-третє, з яких питань?

По-четверте, чи підтверджуємо ми
один одному отримання повідомлень?

По-п'яте, коли ми можемо
зустрітися в школі?

Як можна домовитися про таку зустріч?

Ці перші контакти вчительки,

вчителя з батьками - це скоріше
бажання зав'язати з ними стосунки.

І це, здається, ключ до цієї співпраці.

Вчитель отримує можливість

використовувати знання батьків
про своїх дітей, їхні потреби,

тому що ми повинні працювати разом
щодня, пам'ятаючи про розвиток дитини.

Протягом року ми надаємо
батькам інформацію про поточний

прогрес, про різні труднощі дитини,
ми інформуємо їх про організаційні

справи, екскурсії, різноманітні
шкільні свята, фестивалі.

Звичайно, ми можемо запрошувати батьків
на спільні класні чи шкільні заходи.

Важливо добре спланувати цю співпрацю.

Це збільшує шанси на
зниження напруженості.

[Магдалена]: І, здається, адже

очевидно, що вчителі з батьками
повинні співпрацювати, що це має низку

переваг і може допомогти нам
досягти багатьох цілей

в той час, коли ми хочемо
підтримати учнів та дітей

у розвитку, але виявляється, що
ця співпраця з батьками є складною,

що вона часто є причиною
розчарувань, страхів, тривог.

Цікаво, що в дослідженні,
проведеному кілька

років тому було виявлено, що також є

причиною зниження мотивації
до роботи в школі, що

майже половина опитаних молодих
вчителів у варшавських школах

заявляє, що труднощі у співпраці
з батьками є

таким фактором, який змушує їх думати
про те, щоб відмовитися від цієї

професії, або, принаймні, гірше оцінювати
свою роботу саме як вчителів.

Дуже часто, коли ми працюємо з вчителями

на таких семінарах із співпраці з
батьками, коли ми запитуємо їх про те,

як вони сприймають батьків,
незважаючи на заяви,

що вони розуміють, наскільки позитивною

може бути ця співпраця, скільки
переваг вона може

принести і вчителям, і учням, і батькам.

То бачать таких батьків з претензіями,

часто підкреслюють, що
не дотримуються

батьки рекомендацій, які дає
вчитель, вчителька, або навіть

є такі твердження, що батьки
підривають компетентність вчителів,

що різноманітна інформація, яка
надходить до школи від батьків, це

негативна оцінка підготовки та

виконання завдань вчителем, вчителькою.

Це дуже сумно.

Сумний діагноз, сумне спостереження,

враховуючи, наскільки
важливою є ця співпраця та

зважаючи на те, що, зрештою, і батьки, і

вчителі працюють з
однією і тією ж дитиною,

яка спочатку в школі, потім вдома і

саме в такому трикутнику, між
вчителями та батьками, дитина і

розвивається, і ця співпраця є важливою
для того, щоб ми могли її

вести у розвитку навичок, знань
та компетенцій, адже це наша мета.

Ось про що тут ідеться. Адже, це те,
заради чого дитина ходить до школи.

Це те, чому батьки проводять
різні виховні заходи.

І якщо б ця співпраця йшла добре,

ми переконані, що це могло б полегшити
роботу вчителів, що якби ми,

коли думаємо про таких ідеальних

батьків, про те, якими б вони
були і що б вони робили, то

здавалося б, наше викладацьке
життя могло би бути набагато

простіше, що його можна
зосередити на конкретних

діях, на реалізації
спільних проектів.

І тоді наші успіхи були би більшими, що

якщо ми задаємося питанням,
як це зробити, то

нам потрібно подумати, на чому
будувати нашу спільну роботу

на конкретних словах і діях
та як усунути вплив емоцій,

особливо складних емоцій, які,
коли вони виникають, можуть

унеможливити поточну роботу, а
часто унеможливити взагалі перебування в

будь-яких стосунках в
довгостроковій перспективі.

Щоб зробити це можливим,

нам потрібно подумати, як
відокремити або чітко підкреслити, що

фахівцем з освітнього процесу,
певною мірою експертом із

співпраці вчителя з батьками - є вчитель.

Сьогодні ми трохи розповімо про це.

Ми розглянемо, яким чином
це зробити, яким чином

ми, як вчителі, можемо зробити так,

щоб заохотити
батьків, але також

позначити свої межі, щоб було
зрозуміло, де

цих батьків запрошую, до чого їх

запрошую, в чому ми
можемо співпрацювати, в

чому я можу вислухати
їх, але де

є також місця, де я буду приймати
рішення, бо хочемо співпрацювати як

партнери, ми хочемо бути партнерами,

але, тим не менш, у нас
різні сфери впливу і

відповідальності та їх визначення, виявлення
та спроба пояснити це

батькам є умовою погодженої
співпраці цих двох сторін.

А також, виходячи з того, що ви сказали,
цю співпрацю потрібно планувати,

бо якщо ми залишимо її і не
будемо дбати про неї, вона

протікатиме так, як це в даній
групі батьків буде можливе.

Часто це буде залежити від попереднього
досвіду батьків у системі освіти,

їх як учнів або як батьків інших дітей.

Це залежатиме від їхнього досвіду
в інших навчальних закладах.

Вони зможуть переносити якісь свої

припущення та очікування, які вони
сформували на основі цього досвіду.

Тому, якщо ми хочемо, щоб вони

співпрацювали з нами на наших
умовах і так, як нам буде

найзручніше і найефективніше, то ми

повинні планувати,
повинні планувати

як ми їм про це скажемо,

як ми залучимо їх до
цього, як їх навчимо.

Оскільки, лише одне планування
не означає, що одразу ж

всім вдасться.

[Беата]: І що вони зрозуміють,
що ми маємо на увазі.

[Маг'далена:] Так, саме так.
Якщо ми не скажемо, то

ми будемо покладатися на те, що
кожен здогадається.

А набагато легше буде розповісти їм, а
потім подивитися, чи зможуть вони з нами

працювати так, як нам би хотілося.

[Беата]: Я думаю, що протягом

багатьох років в школі я
пережила різні ситуації, в яких виявлялося, що

батьки по-різному інтерпретують те,
що ми мали на увазі, припускали.

І питання в тому, чому?

Думаю, саме тут ми можемо
знайти точку дотику.

Дуже часто трапляється так,
що ми маємо добрі наміри.

Я скоріше думаю, що в більшості випадків,

в наших контактах з
дітьми, молоддю,

але те, що ми робимо, батьки
трактують абсолютно протилежно.

І на думку спадає такий приклад.

Моя колега, вчителька математики,

дуже хороша вчителька математики,
не забуває диференціювати роботу,

давати учням різні завдання,
різний час на роботу,

проводити такі заходи, щоб учні
могли поекспериментувати.

Вона все зробила абсолютно,
дуже добре, плануючи свою роботу.

І що з цього вийшло?

Через деякий час виявилось, що вона
почала отримувати такі повідомлення від

батьків, що у моєї дитини
кожна друга сторінка чиста у

робочому зошиті, що Томек приходить додому і нічого
не записав, і подібне.

Звісно, спочатку це її дуже засмутило.

Вона була глибоко переконана
в тому, що робить

добре, а зворотня інформація, яку вона отримала,

була для неї несподіваною.

Але оскільки вона рефлексивна, вона подумала, що тут не спрацювало?

Вона поговорила з батьками і

зрозуміла, що мають інший освітній досвід.

Вони звикли до того, що необхідно

виконати всі
завдання в зошиті, думають про те,

це було в ті часи, коли батьки платили за

підручники, що

марнується те, що діти не
реалізують свій потенціал.

Отже, наступного року вона
застосувала зовсім інший підхід.

На першій зустрічі з батьками
вона розповіла про свій план.

Вона стояла перед ними як експерт.

Вона сказала: "Я знаю,

що для ваших дітей буде краще, якщо вони

не будуть робити те саме
і в однаковій кількості".

І коли вона говорила про
все це, виявилось,

що все пройшло гладко і батьки
оцінили те, що вона задумала.

Ще один спосіб показати
батькам свою проактивність

і вихід до них з ініціативою,
з першим контактом,

це можливість показати їм, як

ми хочемо працювати з дітьми на уроці.

Це, власне, схожий приклад, але
тепер приклад зі старшої школи.

Так сталося, що це теж з уроку математики.

В електронному листі, який
вчителька надіслала батькам,

це було в жовтні, перший клас.

Лист було надіслано через
електронний журнал.

Вона хотіла встановити
стосунки з батьками, тому

вона представилася, написала своє ім'я,

розповіла про те, що сталося на

останньому уроці, що учні працювали з великою

самовіддачею, що вони

всі вирішили поставлені
перед ними завдання.

Але важливо те, що вони ставили запитання.

У той же час вона розповіла
батькам про деякі справи.

По-перше, вона зав'язала стосунки.

По-друге, вона сказала
батькам, що для неї важливо

не те, що учні повинні відповідати на

запитання, тому що я думаю,
що більшість батьків

думає, що учень має
відповідати на запитання,

а в тому, що вона створює
простір для запитань учнів.

Окрім того, я думаю, вона намагалася

вирвати батьків з
цього укоріненого шаблону.

І, врешті, в цьому листі вона написала,

що вона доступна,

якщо у них виникнуть запитання,
і що можуть зв'язатися з нею.

Тож це також відкрило
для них такий простір.

[Маґдалена]: А це, як ви сказали, також дуже цікавий приклад ситуації, в якій

вчителька проявляє ініціативу, не чекає, поки щось станеться, щоб

написати батькам, а перше, можливо, перше повідомлення, яке вона надсилає

про щось позитивне, про щось хороше, що сталося, про якісь

свої очікування, але також про щось позитивне загалом.

[Беата]: Але важливо те, що цей контакт був

створений, тому що вона, звісно, отримала зворотній зв'язок,

в якому батьки писали захоплено, що вона дуже цінує їхніх дітей,

що вона звернулася до них, і навіть у деяких листах було написано, що

це сталося з ними вперше за весь час навчання їхніх дітей.

[Маґдалена:] Саме так. І тут ми підходимо до надзвичайно важливої

теми, яка з'явилася в цьому повідомленні - хвалити.

Я думаю, що, на жаль, дуже рідко

батьки зі школи отримують такі позитивні сигнали про своїх дітей.

Колись я мала можливість відстежувати різні повідомлення

анонімно, я просто отримала такий набір інформації, надісланий через

електронний журнал, вчителям, батькам,

то мені дійсно не вдалося знайти там жодних позитивних повідомлень.

Я також часто посилаюся на цей

досвід роботи з вчителями або директорами шкіл, прохаючи їх

зробити такий, провести такий експеримент.

І поки що результати не
дуже позитивні, то значить, що

найчастіше такі повідомлення
надсилаються про складні ситуації.

Однак, похвала

є необхідною для того, щоб будувати
стосунки з учнями та їхніми батьками.

Неможливо, бути в хорошому контакті

з людиною, якій ми постійно
передаємо складну інформацію.

Якщо ми хочемо побудувати довіру батьків

до школи, до вчителів, то
ми також повинні їм

говорити про те, що працює,
про те, що йде добре.

Таким чином ми хочемо заохотити
наших учнів до гарної поведінки.

І ще про те, як хвалити, адже попри

все, не так просто
похвалити так, щоб це було

конкретно, щоб це дійсно
сприяло зміні поведінки,

щоб похвала не була також порожньою
і не здавалася фальшивою.

Як знайти цю хорошу,

хорошу поведінку, яка заслуговує на похвалу,

щоб не була занадто маленькою, але
щоб і не чекати занадто довго.

Виникає багато таких дилем у похвалі.

Більше про те, як це зробити,
ми маємо в матеріалі до цього модуля.

Сьогодні, однак, ми
зосередимося особливо

на тому, що це є важливим,

або може,

чому це важливо для співпраці з батьками.

Ми не хочемо

призвести до ситуації, коли всі розмови

між батьками та учнем,

принаймні, ті, що будуть викликані
нашими діями, будуть про щось складне.

Зрештою, нам не байдуже,

ми часто чуємо як вчителі, говоримо,

що ми шкодуємо, що учні неохоче йдуть
до школи, що ми хотіли б, щоб вони

були більш залучені та мали більше
позитивних емоцій щодо цього питання.

Якщо ми так хочемо, ми також несемо
відповідальність за те, щоб

викликати ці емоції. У той
момент, коли всі розмови

батьків з дітьми вдома обертаються
навколо складних питань,

досягти цього стану дуже важко.

Я також часто чую від батьків, з якими, в
свою чергу, зустрічаюся на тренінгах, саме

навколо теми співпраці з
батьками та вчителів з батьками,

вони кажуть, що бояться відкривати ті

повідомлення, що просто сигнал
або іконка на мобільному телефоні

електронного щоденника вже змушує
їх нервувати, адже в більшості

випадків - це повідомлення двох типів.

Перші - організаційні,
і ці, напевно, ще

читають, а інші - про
те, що пішло не так у школі.

І це просто надзвичайно складна

ситуація, в якій дуже і дуже
складно будувати добрі

стосунки між вчителями,
батьками, а отже, і з учнями.

І особливо, якщо ми дивимось

саме на тих батьків, яким,
можливо, трохи складніше, тобто

можливо, їхні діти борються

з певними дефіцитами, певними викликами,
тут особливо важливо якимось чином

цінити їхню роботу
та цінити їхніх дітей.

Тому що дуже важко думати про
те, що ми зможемо з кимось

співпрацювати, якщо ми будемо
весь час говорити йому

про те, як, які вади та
недоліки ми спостерігаємо.

[Беата]: У мене є друг, який підрахував,
скільки він надіслав за рік позитивних

повідомлень, бо він дуже слідкував за цим,

але він також надсилав і
негативні повідомлення.

І ці цифри - і перша, і друга, і перша мене

порадувала, а друга мене здивувала,
бо я подумала, що це щось зі мною

не так, що я не надіслала
жодного такого зауваження?

Тому що я думаю, що сам зміст зауважень

вартий того, щоб про нього
поговорити.

Як ви сказали, якого типу

інформацію здебільшого надсилають
батькам. Звісно, це зауваження щодо

не найкращої поведінки дитини в класі.

Я не надіслала жодного зауваження за рік,

тому що стратегія, яку я застосовую,
це більше розмова з дитиною.

Я сідаю з нею і розмовляю під час перерви

про те, що сталося, чого
я могла би очікувати.

І мені здається, що це більш ефективно,
ніж, наприклад, якщо я напишу батькам, що

Янек розмовляє,

не дотримується інструкцій, користується

телефоном, заважає
і варто подумати про те, що ми

як вчителі, можемо
досягти, надсилаючи таку інформацію.

Що батьки можуть зробити
з цією інформацією?

Зрештою, його на цьому уроці нібито немає

це, очевидно, наша сфера впливу і
відповідальності за ту чи іншу ситуацію.

Тобто для мене це ситуація, коли я
сама маю вирішити таку проблему.

І що цікаво,

можливо, перевантажені повсякденним життям
і темпом, з яким ми змушені рухатися

між поверхами, чергуємо на
уроках, не знаходимо часу на те,

щоб помітити невеликі позитивні
зміни в поведінці учнів.

І все ж, якщо у дитини є така проблема,

що вона не готується до уроків, не
дістає вчасно підручники, а в

якийсь день зробила то після
чергової нашої розмови.

Витягнула книжки з рюкзака,

була готова вчасно.

Зараз саме той момент, коли
варто це оцінити і помітити.

Сказати просто: "Ти
дістав книжки зі свого рюкзака,
супер, я оцінила це".

Якщо зазвичай хтось сперечається
з однокласницею і в певний

момент вони дійсно працюють разом
у злагоді, це також варто відзначити і

сказати "ви добре попрацювали разом",
тому що це те, про що варто пам'ятати, що

більшість людей, а може, я навіть думаю,

що всі, потребують похвали,
тому що вона дозволяє

будувати самооцінку, мотивує
учнів до навчання, впливає,

і ви також вже говорили про це, на

кращі стосунки між
вчителями, вчительками та учнями,

але й на кращі стосунки з батьками.

Тому однією

важливою справою є похвала учнів у школі
та формулювання цих повідомлень

безпосередньо до них, а інша
- давати сигнал батькам про це.

Це означає, що іноді варто сісти,
зупинитися і написати батькам, що

сталось щось хороше. І
подбати про баланс, а ще з моєї

точки зору про переважання цієї
позитивної інформації над зауваженнями.

[Магдалена]: Можливо, іноді
це пов'язано з таким

переконанням, що коли ми звернемо увагу

на якусь неналежну поведінку, вона зникне.

Але ми не маємо жодних доказів того,

що така стратегія працює в освіті.

Отже, якщо ми розглядаємо деякі складні

ситуації, пов'язані з поведінкою учнів,
то відповіді треба шукати в методах

управління класом, можливо,
в методах проведення уроків.

І якщо ми хочемо сягнути такого,

такого ресурсу, як батьки,
слід подумати, як це зробити.

Але не обов'язково

ефективним способом залучення батьків
буде написання їм таких повідомлень.

Тому що, як ви вже згадували,

незрозуміло, що вони з них
дізнаються, і що вони мають з цим зробити.

І коли ми думаємо, чому
це так, чому це незрозуміло

і неефективно, то видається
корисним розмежування

впливу або впливу і
відповідальності вчителів

від впливу та відповідальності батьків.

Існують певні аспекти функціонування

дитини, за які відповідає вчитель,

а є такі, за які відповідають батьки.

Звичайно, у всьому цьому

також десь є і дитина. Ось тут
вона позначена на нашому малюнку,

тому що відомо, що певна

відповідальність, певний
вплив, певні рішення буде

приймати сам учень,
сама учениця. Але

для спрощення сьогоднішньої розмови
про батьків і вчителів,

ми залишимо це на деякий час.

Не тому, що це неважливо, але

сьогодні для нашої розмови
достатньо цих двох

сфер впливу вчителів та

батьків, а є такі, що перебувають під

безпосереднім управлінням вчителя, а є
такі, що залежать

безпосередньо від рішення
батьків, але є й деякі загальні.

Які наслідки це має для нас?

Наслідки цього полягають у тому, що якщо я

як вчителька, відповідальна за вибір

методів, які я використовую
у своєму класі, а

я відповідаю за це, тому що,
по-перше, я до цього підготовлена,

це моя професія, по-друге,
я їх потім реалізую,

тому мені доводиться обирати такі
методи викладання, які я можу

провести, які мені комфортні,
які, як я знаю, приносять користь,

добре пов'язані зі змістом, який ми
обговорюємо, і які слугують моєму класу.

Тож якщо я відповідаю за них і
обираю їх, то в першу чергу, я можу

спробувати зробити це самостійно,
не залучаючи батьків.

Може статися саме так, як ви говорили про

це в першому прикладі сьогодні, що певні

методи, які я вирішу
використовувати,

деякі їхні наслідки
будуть доходити до батьків.

І тоді ми доходимо до моменту, в якому я могла би щось з цим зробити.

Вчителька, про яку ви згадали у своєму досвіді, зазначила, що краще

попередити батьків про те, якими методами вона буде користуватися

і які наслідки це може мати для їхнього сімейного життя.

Можливо, наприклад, це може мати такий наслідок, що не

матимуть домашніх завдань, або матимуть їх менше, або різні.

Якщо не хочете, щоб батьки нервували, то я їх попереджу.

Це також має важливий наслідок, що

батьки можуть мати різні думки з цього приводу.

Я з радістю,

іноді, можливо, з меншою, іноді з більшою, можу вислухати їхні думки з цього приводу,

але це не означає, що я маю змінити ці методи.

Тому що, якщо я несу відповідальність за вибір відповідного

до змісту і потреб учнів методу, мій

вплив, тому що я буду управляти, то

це моє рішення. І я можу пояснити це батькам,

я можу вислухати і, можливо, щось змінити за їхніми порадами чи пропозиціями,

але я не мушу, бо це моя відповідальність.

Аналогічно

існують також сфери, які є специфічними для батьків.

Нам часто подобається,

подобаються такі приклади,
коли якийсь аспект сімейного

життя переклали би на
шкільне, це було б неприродно.

Існують і такі зони відповідальності,

які ми без вагань визначаємо
як відповідальність батьків.

Це різні питання, пов'язані
з домашніми обов'язками.

Це, наприклад, також питання нагляду в
цілому, виконання
шкільного обов'язку.

Зрозуміло, що це не завдання

вчителя, щоб переконатися, що
учень взагалі з'являється в школі.

Це також питання, пов'язані, наприклад, з

вирішенням конфліктів між братами і
сестрами або задоволенням основних

потреб дитини, такі як час
сну, годування та одягання дитини.

Це все залежить від батьків.

І навіть якщо ми, вчителі, маємо

будь-які пропозиції, будь-які

спостереження, то, можливо, ми
зможемо повідомити про наші

пропозиції батькам,
але їхнє рішення буде остаточним.

Вони самі вирішують, чи хочуть
ці пропозиції

взагалі вислухати, а потім ще й чи
хочуть їх взагалі брати до уваги.

Звідси впливає один важливий наслідок,

якщо ми почнемо порушувати
цю систему, тобто

подивіться, наприклад, якщо

моя зона відповідальності як
вчительки - це питання забезпечення
дотримання правил у класі,
поводження учнів відповідно до того,
як ми визначили для себе, як
виглядає наш кодекс поведінки в класі, і учні
починають порушувати ці правила,
це, безумовно, моя зона відповідальності.

Я знаходжуся в класі з цими дітьми, я з
ними домовляюся на ці правила, тому я
можу реагувати, якщо вони
порушать ці правила.

Якщо я
почну ці повідомлення,
повідомлення про порушення

цієї поведінки, порушення
цих правил, надсилати

батькам, я якби запрошую
їх у свою зону відповідальності.

Я кажу це не прямо,

я повідомляю батькам, що не
можу з цим впоратися, що це не

щось, чим я займаюсь сама,
що мені потрібна їхня підтримка.

І в першу чергу, це може
означати, що батьки захочуть

цю підтримку надати.

[Беата]: Не тільки в цьому плані.

[Магдалена]: Так, крім того,

не тільки в цьому плані, і навіть як

почнуть,

то питання, чи насправді я цього хотіла?

Чи справді я хотіла почути
від батьків пораду про те, як

як я можу навести
порядок у своєму класі.

Це, по-перше, знижує мій авторитет,
показує, що я просто не справляюся і

подальші наслідки можуть
призвести до того, про що ви говорите.

Тобто, раптом батьки можуть
подумати: "Хм, якщо ця пані

не знає, як зробити так, щоб учні
працювали на уроках, вона може

також не дуже добре вміє оцінювати

і я придивлюся на
ці оцінки і тоді, коли

наступного разу ця оцінка
буде для мене суперечливою,

я дам їй знати, що я з
нею все-таки не згоден".

[Беата:] Я підкажу їй, як це зробити.

[Маґдалена]: Підкажу
їй, як це зробити.

З іншого боку, ми можемо зіткнутися з тим,

що наші батьки є дуже різноманітною
групою і мають багато

різноманітних ідей щодо того,
як може функціонувати школа.

І ці поради, які ми отримуємо, можуть

дійсно дивувати нас, а деякі можуть
бути абсолютно неадекватними.

Деякі з них можуть бути
цікавими для нас, але

питання в тому, чи справді ми їх хотіли отримати?

І відкриваючи, запрошуючи батьків до зони,

яка є нашою відповідальністю, даємо їм

сигнал,

що навіть якщо не безпосередньо, але вони

також можуть почути
спільну відповідальність

за аспекти, які за визначенням
є відповідальністю вчителя.

І це також така гарна новина,
тому що вона дає нам конкретний

інструмент, за допомогою якого ми можемо

встановити межу і сказати
батькам, що існує

таке місце, де ми самі приймаємо рішення.

І навіть якщо вони мають
іншу думку, ми розуміємо.

Але на даний момент це моє
рішення, тому що наслідки і

реалізація цієї сфери
залишається моєю відповідальністю.

[Беата]: Які питання ставити собі,

перш ніж вирішити написати батькам?

Треба просто поміркувати над
тим, про що ви говорите.

Ситуація, яку я хочу описати,
знаходиться в моїй сфері впливу чи ні?

Якщо в моїй,

то, формулюючи зауваження, пам'ятаймо

не стільки про
зауваження, скільки про

якесь повідомлення, яке ми хочемо донести

до батьків, давайте
напишемо їм, яких змін

ми очікуємо в поведінці
дитини, які дії ми будемо робити.

Важливо почати з себе.

Що я буду робити, щоб підтримати
дитину в такій ситуації.

Як я можу вплинути на

зміну її поведінки?

Давайте також напишемо, чого ми
від них очікуємо, про що ми їх просимо.

Дуже часто в розмовах
трапляється так,

у цих повідомленнях до батьків є прохання
"будь ласка, поговоріть з вашим сином

про його поведінку", і ми вже знаємо,
що така розмова не завжди має

високу цінність, є ефективним
освітнім інструментом.

[Магдалена]: Це також
відбувається тому, що часто

діти або учні, якщо ми їх
запитаємо, вони хочуть

поводитися так, як очікує вчитель.

Тому така розмова для батьків є складною,

тому що коли батьки починають запитувати,
що сталося, або говорять це,

то дитина хотіла б так робити, тільки
каже, що з якихось різних причин,

які описує дитина, не
змогла цього зробити.

І батьки також залишаються
безпорадними, адже навіть

не знають, чи були причини саме такими,

чи так виглядала ситуація, чи трохи інакше.

[Беата:] Їх там просто не було.

[Магдалена:] Їх там не було

і що б вони мали з цим зробити?

[Беата]: А ще важливо те, що
у нас різні батьки, зрештою,

про що ви говорили.

Як наслідок, ми не знаємо, як вони
будуть розмовляти зі своїми дітьми.

Можливо, хтось буде кричати,

тому варто дуже ретельно
планувати мету та ефект

спілкування з батьками, щоб
уникнути подібних ситуацій,

в яких ми будемо очікувати
від батьків неможливого.

Мій улюблений приклад,

власне, ваша історія про те, що в
в різних ситуаціях хотілося написати

"Стефан сьогодні не розібрав
посудомийну машину".

і, звичайно.

[Магдалена]: Написати вчительці.

[Беата]: Так, написати таке повідомлення,

бо якщо я поскаржуся, що
Янек користується телефоном,

потім батьки можуть поскаржитися мені, що

він не пропилюсав
сьогодні свою кімнату.

І це, це

це історія, що заціклюється.

[Магдалена]: Так, і ми будемо відчувати

таку ж безпорадність, як
вчителі в такій ситуації.

Як ми можемо вплинути
на виконання

дитиною домашніх
обов'язків, коли нас там немає.

Таку ж безпорадність відчувають
батьки, коли отримують інформацію про

ходіння по класу або розмови з однокласниками.

[Беата:] Звичайно. Ось
чому важливо визначити

мету контакту з батьками. Тобто

подумати, чого саме ми хочемо досягти,

і чого ми можемо очікувати від батьків
саме в межах їхньої сфери впливу.

Тобто, коли ми даємо батькам інформацію

щодо поточного шкільного життя,
ми повідомляємо про різні речі,

це одна з категорій спілкування з

батьками, але іноді ми можемо
попросити їх втрутитися.

Найчастіше це спілкування
стосується різних

способів підтримки, які ми очікуємо від батьків.

Якщо це молодша дитина,
яка постійно забуває,

покласти щось у рюкзак, зрештою, ми можемо

попросити когось із
батьків про це подбати.

Але також важливо впроваджувати
дітей в самостійність.

Тож не обов'язково скласти рюкзак за

дитину, але бути десь поряд,
спостерігаючи здалеку.

Може просто запитати: а
чи пам'ятаєш, що тобі сьогодні потрібен,

потрібен, я не знаю.

[Маґдалена:] Циркуль.

[Беата:] Атлас. Циркуль, так, це
чудовий приклад, особливо для мене.

[Маґдалена]: Так, але це також
дуже цікаво, що зараз

ви говорите, тому що це показує цю

диференціацію і різні
можливі реакції батьків.

Якщо ми навіть встановлюємо, пишемо

батькам, що у дитини не

було необхідних шкільних

приборів, це всі такі реакції,
які можуть виникнути.

Хтось із батьків подумає, спакує дитину,

другий запитає, а третій подумає:
"Не збираюся нічого робити, тому що

для мене важлива самостійність моєї

дитини" і без дуже чіткого повідомлення про
те, чого ми очікуємо від

батьків, ми можемо очікувати, що
батьки будуть робити всі ці речі і в

принципі, кожна з них
однаково можлива.

[Беата]: Але це не призведе,
наприклад, до того,

що дитина стане більш самостійною.

[Магдалена]: Це не допоможе нам працювати

на уроці, тому що все одно
хтось прийде без, а хтось з.

[Беата]: Звичайно, якщо
ми налагодимо стосунки з батьками,

тоді ми також знаємо про те, що вони

роблять, чим вони займаються,
і можемо запросити їх у

клас, щоб провести
якісь майстер-класи, мають якісь навички

професійні чи за межами професійного, тому ми

можемо попросити їх про
організацію якогось класного

чи, можливо, навіть шкільного заходу.

Можливо, вони придуть на фестиваль,
тому що мають певні захоплення, не знаю,

збирають старі мотоцикли.

[Магдалена]: Як тільки така
ситуація трапляється, в

в якій ми, по-перше, вирішуємо, що
цей контакт взагалі потрібен, і що

важливо почати спілкуватися
з батьками на цю тему.

Може статися так, що не всі ці

ситуації будуть простими і
приємними, бо насправді так буває,

що ми також вважаємо деякі складні
питання досить важливими і пов'язаними із

співвідповідальністю з батьками, що
ми хочемо, щоб вони знали про це.

Тоді перед нами постає
складне завдання, адже

зовсім не просто говорити
про складні речі.

Це нелегко навіть у близьких
стосунках вдома, з друзями.

Ми часто думаємо, як комусь

сказати щось неприємне, складне.

А тут, напевно, ще складніше, тому
що, по-перше, з деякими батьками

ми не знайомі, іноді ми не

знаємо один одного взагалі, а іноді
ми знаємо один одного дуже мало.

Це також складно, тому що це стосується

їхніх дітей, що де-факто,
напевно, ще складніше,

ніж сказати щось складне
їм про них.

Тому що, зрештою, ми знаємо, що батьки,

дитина для батьків - це
щось надзвичайно важливе.

Труднощі, пов'язані з дитиною, викликають
у батьків бажання захищати,

захистити дитину від будь-яких
можливих неприємностей.

Отже, якщо ми розуміємо все це, якщо ми

хочемо цей контакт
встановити, ми повинні

дуже добре подумати, як це зробити.

Така підказка і якийсь перший крок,

перший інструмент, який нам потрібен
для спілкування у складних ситуаціях

це - відокремлення
фактів від думок.

Це дуже складно, особливо коли ці
емоції якимось чином нас

стосуються, вони зачіпляють нас,
тому ми будемо думати про те,

як зробити так, щоб емоції
залишилися трохи осторонь.

Але об'єктивний опис ситуації на початку

без інтерпретації, без гіпотез, без
наших емоцій з цього приводу,

необхідний для того, щоб ми
змогли говорити про це з батьками.

Якщо ми негайно, одразу відправивши
таке повідомлення,

по-перше, пишемо його під впливом

емоцій, по-друге, одразу з
певною інтерпретацією, з

якоюсь гіпотезою, ми фактично закриваємо
шлях для батьків, наприклад, до того, щоб

сказали, як вони бачать ситуацію, наприклад,

розповіли нам, як бачила дитина цю

ситуацію, коли вона описувала
її після повернення додому.

[Беата]: І їх однозначно варто слухати.

Ось чому один з наших рекомендованих

прийомів, які можна використовувати при

формулюванні такого

складного повідомлення,

тому що я також думаю, що
ми були б ненадійними,

якби ми сказали, що треба надсилати
тільки позитивні повідомлення, бо

на жаль, у школі ми також надсилаємо
повідомлення про складні ситуації.

Отже, якщо ми маємо справу з таким

повідомленням, то ми хочемо
надати якомога об'єктивніший опис

ситуації і розділити ці
інтерпретації, наші враження,

як ви самі це сказали.

Ми створюємо для себе якісь
гіпотези, чому щось сталося.

Тобто відокремити факти від думок.

І це перший крок.

Крок другий - визначення свого стосунку

до ситуації, опис почуттів,
які вона викликала,

і в мені, вчительці.

Наступний, третій крок - показ

наслідків такої поведінки чи
дій дитини.

І останній четвертий -
формулювання очікувань

про те, як ми уявляємо собі, щоб

учениця або учень поводитися в
подібній ситуації наступного разу.

[Магдалена]: Це такий досить простий

інструмент, який, напевно,
знайомий багатьом з нас,

який ми можемо використовувати як у
спілкуванні з учнями, так і з батьками.

Давайте подивимося на

прикладі, як це може

виглядати саме у спілкуванні з батьками.

Ми обрали такий приклад,

в якому вчителька отримує повідомлення від інших вчителів про те, що

її учень з класу ходить по класу під час уроку.

Вона використовує різні інструменти, про які ми сьогодні говоримо,

коли це траплялося з нею в класі, вона не

вступала в комунікацію з батьками, тому що вона

усвідомлювала, що регулювання такого типу поведінки перебуває у сфері її впливу, і

вжила різних заходів для роботи з цим учнем.

Однак, ця ситуація

продовжилася, вона почала отримувати повідомлення від інших вчителів.

І тоді вона вирішила зв'язатися з батьками.

Ще тому, що

вона підозрювала, передбачала, що інші вчителі можуть написати батькам.

І, по-перше, може виникнути питання, чому вона не дала про це знати.

По-друге, таких повідомлень може бути дуже багато.

Вона не хотіла довести до того, що ситуація аж так

загострилася. І в результаті їй

стало цікаво, як може виглядати така інформація.

Тож, як перший крок, вона просто написала про те, що сталося.

Вона написала, що останнім часом кілька

разів отримувала інформацію
від різних вчителів,

що Томек встає і ходить
по класу під час уроків.

Пише про цю конкретну
подію, конкретну ситуацію,

яка змусила її,

вирішила написати таке повідомлення.

На другому кроці вона пише про
те, які емоції це в неї викликало.

І тут варто

дозволити собі
бути чесним, подумати про те, які

викликає у мене, як у вчителя, це
може викликати дуже різні емоції.

Вона саме ствердила, що насправді

хвилюється через це, тому
що стурбована тим, що

це може мати неприємні наслідки як
для Томка, так і для інших вчителів,

потім ще і для цих батьків, що це
може викликати певні конфлікти.

І це була її перші емоції та відчуття.

Але на другому кроці вона подумала,
вона, по суті, теж задається питанням,

цікавиться, чому це

відбувається, з чого впливає те, що
Томек ходить на уроках.

На третьому етапі вона описала наслідки,

які передбачає, що
можуть бути в цій ситуації.

Вона писала, що побоюється, що в

у довгостроковій перспективі це може

почати впливати на стосунки
Томка з його вчителями,

водночас хвилюється, що в результаті,
можливо, Томек не виконує завдань

у цей час, тому матиме певне
відставання через це.

І найскладнішим кроком для неї був крок

про очікування, бо
вона думала,

чого ж вона може очікувати
від батьків у цій ситуації.

Ну немає їх в класі,
зрештою. Вони не можуть

допомогти Томку припинити
ходити по класу.

Вони могли б поговорити з ним про це, але

цілком ймовірно, що Томек міг би
розповісти багато цікавих історій

про те, чому він вирішив встати
з-за парти під час уроків.

І вони не зможуть навіть перевірити
це або якось вплинути на це.

Тож вона подумала, що

на першому етапі вона подивиться
на ситуацію і

написала батькам, що спочатку піде

поспостерігати за цими
уроками, і

коли вона вважатиме за потрібне, коли
зрозуміє ситуацію трохи краще, вона

поговорить з Томкем і, якщо
буде потрібно, дасть їм знати.

Вона дасть батькам знати, що необхідне
певне втручання з їхнього боку.

Вона попередила їх, що це повідомлення
інформативного характеру,

щоб вони були готові до можливих інших
повідомлень від вчителів, але поки що

ніяких конкретних дій з
їхнього боку не потрібно.

Вона ще подумала,
чи є щось,

що ці батьки взагалі можуть зробити в цій
ситуації, і

оскільки вона вирішила спробувати краще
розібратися в ситуації, то

вирішила залучити
батьків до цього.

Вона подумала, що якщо
вони з Томкем дома

порозмовляли і запитали його про це,
не безпосередньо про цю ситуацію,

ми не хочемо одразу спрямовувати думки
Томка на те, чому він повинен ходити або

не ходити по класу, а, можливо, в більш

загальному плані, що
допомагає йому вчитися, що

заважає йому зосередитися.

Такі більш загальні питання, якби

батьки могли б запитати
Томка вдома, то це

може допомогти їй побудувати кращу

повнішу картину ситуації.

І це приклад того, як цю
структуру можна застосувати.

Як для
впорядкування власного мислення,

коли хочете піти на контакт, так і для
сформулювання конкретної відповіді.

І ця структура FUKO також для нас

може бути корисною,
коли ми отримуємо якісь повідомлення.

Адже, не
завжди так буває, що ми

є тією стороною, яка починає комунікацію.

Дуже часто ми отримуємо різні повідомлення від батьків.

Ми довго думали над цим, у нас були

дуже багато різноманітних повідомлень, які ми змогли включити сюди.

Ми вибрали одне свідомо, тому що воно є досить складне, як на мене.

Я думаю, що вчитель, який був

адресатом цього повідомлення, засмутився.

Вона могла бути роздратована, могла бути

навіть перелякана, отримавши таке повідомлення від батьків.

Воно і за тоном, і за змістом дуже серйозне. Крім того,

закінчується формулюванням дуже радикальних очікувань з боку батьків.

Як тоді ми можемо, пам'ятаючи, маючи за плечима

саме структуру FUKO, ставитися до цього повідомлення?

Як ми можемо його сприймати?

Перше що

ми бачимо, що у нас є певні факти, є певні емоції, і ми бачимо їх у батьках.

І ви можете бачити ці емоції,

наприклад, на початку цього речення немає жодного,

зазвичай прийнятого у спілкуванні

звернення "доброго дня", "здрастуйте", є просто

"Інформую вас", це дуже сильно, з самого початку, з першого речення

емоційно забарвлене повідомлення,

але також ці емоції пробуджуються і у

вчительці, яка читає це і думає про себе, що, можливо, з якимись негативними

наслідками вона може зіткнутися.

Тож це дуже важливий момент, щоб спробувати зрозуміти, чи я,

прочитавши таке повідомлення, готова з ним працювати. Чи може бути так, що мої

емоції настільки складні, що спочатку

мені потрібно задзвонити подрузі і розповідати про них,

щоб спробувати знайти для них якийсь вихід.

А моя робота з цим повідомленням буде

потім. Але я намагаюся розділити, тому, коли я справляюся з цими емоціями,

я думаю про те, які там факти, про що, власне, пишуть мені ці батьки.

Я шукаю ці факти і формулюю свою відповідь, посилаючись на них.

І вона вирішила,

саме так вчинила вчителька, чию відповідь ми бачимо тут.

Там вона знайшла інформацію, що

батьки наголошує на проблемі оцінок за домашнє завдання, тому вона

посилаючись на цей аспект, вона повідомила батькам, що оцінки були

виставлені на основі внутрішньшкільної

системи, внутрішньшкільної політики оцінювання.

Наразі немає сенсу входити

з батьками в розмову про Конвенцію про права дитини та Конституцію, адже це

напевно, не місце для написання таких повідомлень,

не слугує цій меті, а також розуміючи,

що батьки написали це
повідомлення під впливом

емоцій, здається, що це тільки
додасть масла у вогонь.

Тоді як, якщо ми хочемо
вести це повідомлення до кінця, до

закриття цієї переписки, то ми
просто посилаємося на факти.

З іншого боку, ми не хочемо недооцінювати
це повідомлення, бо бачимо, що воно серйозне.

У зв'язку з цим вчителька розмірковувала,

що вона може повідомити зі свого боку.

Вона зазначила, що
гарною можливістю було б

підняти таке питання на педагогічній
раді та поінформувала про це

батьків, і хвилюючись, що, можливо, батьки
можуть сприйняти її відповідь так,

що вона якось відкладає питання і не
приносить жодного конкретного рішення.

Вона також дала їм зрозуміти, що якщо

вони вважають, що це питання є нагальним,
то після того, як ці емоції вщухнуть

в зв'язку з цією конкретною ситуацією, то вони
все ще хочуть розібратися з цим питанням,

це певний шлях, яким вони можуть піти.

І цей шлях лежить поза межами цієї

вчительки, з тієї причини, що, як
ми знаємо, система оцінювання не

залежить безпосередньо від
рішення однієї вчительки.

[Беата]: Іноді, на перший погляд, може

здатися, що введення в цю
структуру повідомлення FUKO -

трохи штучне, неприродно, але саме так,
якщо потренуватися на цих різноманітних

прикладках, то потім допомагає
нам реагувати на ці

особливо емоційні повідомлення від
батьків, адже важливо пам'ятати, що

у зв'язку із різноманітністю
серед людей загалом,

що батьки не обов'язково знають принципи
ефективної комунікації, але ми, як

професіонали,
ми повинні це робити.

Таким чином, може статися так, що

просто не розуміють, як ми вже
обговорювали сьогодні, дій вчителя або

школи, мають право запитувати,
пропонувати свої ідеї.

Але важливим є те, що ми беремо лише
стільки, скільки хочемо взяти.

Адже те, як функціонує школа,
залежить від нас самих

прямо тут, на місці. Ми можемо
вислухати батьків,

якщо ми вважаємо, що вони принесли
щось, що ми хочемо взяти, ми це беремо.

Тому важливо пам'ятати, що батьки можуть

реагувати імпульсивно, вислухає

лише версію дитини, а
дитина перебуває у своїх емоціях,

якось пережила цю ситуацію.

Як наслідок, іноді батьки
надсилають листи о 1:30 вночі,

вони схвильовані і нарешті
знайшли час, щоб сісти і зробити це.

А ми повинні сісти,
спокійно, почекати, щоб ця

відповідь була професійною і щоб

не посилатися,

не регулювати свої емоції
за допомогою відповідей

батькам.

Тому це важливо,

але це те, що ви вже сказали,
що можна попросити когось,

подзвонити і трохи
виговоритися під час такої

розмови, але й сформулювати письмову відповідь
і дати її комусь прочитати.

Можливо, колезі на роботі,

можливо, чоловікові - нехай
він подивиться на неї.

Тому що важливо, щоб у такій розмові

зосередитися на тому, що
було важливим для батьків.

І в цьому прикладі, я думаю, це
було досить добре продемонстровано.

[Маґдалена]: Так, не ми
хочемо реагувати на ці емоції

батьків, ми не хочемо своїми емоціями

на них, тільки на головну проблему,

саме про це ми хочемо поговорити.

[Беата]: Іноді мені здається,
що ми б цього дуже хотіли,

але настав момент, коли
ми повинні зупинитися,

щоб не робити цього.

[Маґдалена]: І загалом ми знаємо, що

робота над емоціями нас як вчителів, як
людей, які працюють з іншими людьми,

це важлива частина нашої професії.

Треба знати, як з цим справлятися, щоб ми
також дбали про себе, дбали про свій стан.

[Беата]: Твоє благополуччя, а не тільки благополуччя дітей.

[Магдалена]: Вже кілька разів під час нашої розмови

з'являлося питання різноманітності всередині групи батьків,

яку ми повинні враховувати, плануючи нашу співпрацю з батьками, формулюючи

повідомлення, уявляючи, як ця співпраця могла б проходити.

Тому що наші батьки, як і наші

діти багато в чому відрізняються один від одного, тому наші батьки також надзвичайно

різноманітна група за рівнем освіти, соціальним статусом,

залученістю, вміннями, потребами, переконаннями, дуже багато різних питань,

які роблять її групою насправді дуже різних людей.

І позитивною новиною є те, що ми можемо очікувати, що близько 70% людей в

цій нашій класній групі, коли ми заплануємо співпрацю і висловимо

наші очікування, буде працювати з нами на цих умовах.

Ще більш втішним у цьому є те, що

що ми можемо очікувати, що близько 15% людей будуть робити навіть більше, ніж

ми можемо очікувати і сподіватися.

Ми знаємо таких батьків.

Це ті люди, які прийдуть, запитують, чи

можуть вони чимось допомогти, зголосяться до

комітету, самі принесуть якісь матеріали, тому що у них є в наявності.

Вони поїдуть з нами як

опікуни в поїзді - всі такі
люди, які роблять щось більше.

Тож це також чудова новина для

для нас, як для батьків, що маємо таких людей, з
якими ми одразу знайдемо спільну мову.

Вони зрозуміють наші труднощі,
наші очікування та потреби.

І, звичайно, ми також будемо мати в цьому

класі людей, з якими ця співпраця
іноді буде складнішою.

Хороша новина полягає в тому, що цих людей
не буде так багато, тому що якщо

70% людей підуть за тим, як

добре ми організуємо цю
співпрацю, 15% і так

швидше за все, будуть добре працювати
з нами навіть без наших очікувань, і

у нас залишається трохи часу
і, можливо, трохи сил,

хоча в цій професії ніколи
не буває легко надати

додаткову підтримку тим, хто її потребує.

Якщо ми знайдемо

простір, то нам вдасться досягти з
ними невеликого прогресу, але також

потім необхідно раціонально
оцінити ці можливості.

Якщо це люди, які, наприклад,

надзвичайно зайняті, то,
найімовірніше, ця співпраця з ними

завжди буде меншою, і так воно і є.

Може, це й добре, бо здається, що ми
не здатні залишатися в тісній

співпраці, інтенсивній
співпраці з усіма батьками.

Можливо, нам досить буде лише цієї групи,

яка так чи інакше вже сама
вирішує і вступає в цю співпрацю.

Адже, якщо ми хотіли б підтримати

людей, які цього більше потребують,
ми повинні усвідомлювати, що це

вимагатиме від нас більшого, і це,
можливо, буде невеликим кроком уперед.

[Беата]: Так, але
варто також пам'ятати, що

то про групу батьків у класі
не варто судити через призму

тих, з якими є якісь труднощі, або вони
просто потребують нашої підтримки.

Нещодавно вчора я почула, що у мене дуже
складна група батьків, і якщо, як ви кажете

за статистикою, тих, з ким ми
маємо проблеми, менше, набагато менше

і ми здатні з цим впоратися.

З іншого боку, можливо, варто

подумати, хто ще може нам
допомогти і нас підтримати.

Якщо ми перебуваємо в такій хорошій

ситуації, що у нас є вчитель-співорганізатор у класі,

насправді надзвичайно важливо включити
з самого початку, або не включити його,

тому що це старе мислення,
коли ми говоримо про допоміжного

вчителя, а

це не допоміжний вчитель, а вчитель-співорганізатор,

використати ці
партнерські відносини,

щоб ця людина була з нами в
постійній співпраці з батьками.

Разом з вчителем-співорганізатором,

нашим партнером
у комунікації з батьками

плануймо індивідуальні
зустрічі з батьками, зібрання.

Давайте поділимося тим, про що ми
хочемо розповісти батькам.

Давайте встановимо правила листування.

Як ми будемо його вести.

Тоді ми завжди працюємо удвох.

Хто відповість на це повідомлення?

Це такі прості речі, про які ми можемо
домовитися відповідно до найкращих

принципів моделей спільного
викладання або co-teaching.

І, звичайно, разом ми можемо
проводити заходи з підтримки батьків,

особливо тієї групи, яка
цього найбільше потребує.

Це також неоціненна допомога
вчителя-співорганізатора в класі.

[Магдалена]: На завершення
сьогоднішньої зустрічі ми запрошуємо

вас до ознайомлення з матеріалами,

які ми підготували на тему
співпраці між вчителями та батьками.

Ми переконані, що ця співпраця
може бути більш ефективною і менш

емоційно обтяжливою для обох сторін.

Дуже вам дякуємо за увагу.

[Беата:] Дякую.

[Прийємна музика]